

לפרשת שמות (2)

א. עם של עבדים נולד במזל טוב, בן בכור לה' אלהיו. סיפור חדש מתחיל עכשיו, טלנובלה אמיתית – משה, בן עבדים מאומץ ע"י בת המלך, בורח מעבר מפוקפק ונבחר למנהיג. חייבים לעשות מזה סרט.

ב. (יט) ויאמר ה' אל משה במדבר לך שב מצרים כי מתו כל האנשים המבקשים את נפשך: (כ) ויקח משה את אשתו ואת בניו וירכבם על החמר וישב ארצה מצרים ויקח משה את מטה האלהים בידו: (כא) ויאמר ה' אל משה בלכתך לשוב מצרימה ראה כל המפתים אשר שמתי בידך ועשיתם לפני פרעה ואני אחזק את לבו ולא ישלח את העם: (כב) ואמרת אל פרעה פה אמר ה' בני בכרי ישראל: (כג) ואמר אליך שלח את בני ויעבדני ותמאן לשלחו הנה אנכי הרג את בנך בכרך: (כד) ויהי בכרך במלון ויפגשהו ה' ויבקש המיתו: (כה) ותקח צפרה צר ותקרת את ערלת בנה ותגע לרגליו ותאמר כי חסן דמים אתה לי: (כו) וירף מפניו אז אמרה חסן דמים למולת: [שמות ד, 19 – 26]

ג. אנחנו לא יודעים עליה כלום. דמות עלומה, ציפורה. בת של-, אשתו של-, רועת צאן? נסיכה? ברגע של אומץ מופתי, היא מושיעה את בנה מרדיפה אלהית, וקונה לה מחויבות ממשה. מחויבות כן, אהבה – לא ממש.

ד. דיוקן אשה / ויסלבה שימבורסקה

היא חייבת לעמוד לבחירה.
להשתנות, כדי שדבר לא ישתנה.
זה קל, בלתי אפשרי, קשה, כדאי לנסות.
עיניה, אם צריך, פעם תכולות, פעם אפורות,
שחורות, עליזות, מלאות דמעות בלא סיבה.
היא שוכבת איתו כאחת מן המנין, היחידה בעולם.
תלד לו ארבעה ילדים, אף לא אחד, אחד.
תמימה, אך תיטיב ליעץ.
חלשה, אך תישא בעול.
אין לה ראש על הכתפים, אך יהיה.
קוראת ביאספרס ובעיתוני נשים.
אינה יודעת למה משמש הבורג הזה, ותבנה גשר.
צעירה, צעירה כתמיד, עדין צעירה.
מחזיקה בידיה אנקור שבור כנף,
כסף משלה למסע ארוך ורחוק,
קופיץ לבשר, תחבושת וכוסית של וודקה.
לאן היא רצה, האין היא עיפה.
בכלל לא, רק קצת, מאוד, אין דבר.
או שהיא אוהבת אותו או שהתעקשה.
בטוב, ברע ולמען השם.